

POSTANOWIENIE

Dnia 9 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)

SSN Zbigniew Puskarski

SSN Andrzej Stępka (sprawozdawca)

Protokolant Kinga Sternik

w sprawie **B. G. i D. G.** oskarżonych z art. 157 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 9 kwietnia 2024 r.,

kasacji wniesionych przez pełnomocnika oskarżycieli prywatnych - na niekorzyść
od wyroku Sądu Okręgowego w N.

z dnia 9 marca 2023 r., sygn. akt II Ka 316/22,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Nowym Targu

z dnia 22 marca 2022 r., sygn. akt II K 1087/19,

1. oddala kasację jako oczywiście bezzasadne;

**2. kosztami procesu za postępowanie kasacyjne obciąża
oskarżycieli prywatnych D. G.1. i D. G.2. w częściach równych.**

UZASADNIENIE

Oskarżyciele prywatni D. G.1. i D. G.2. oskarżyli B. G. i D. G. o popełnienie na ich szkodę przestępstwa z art. 157 § 2 k.k. Wyrokiem z dnia 22 marca 2022 r., w sprawie II K 1087/19, Sąd Rejonowy w Nowym Targu rozstrzygnął w tym zakresie, co następuje:

1/ B. G. uznał za winnego tego, że w dniu 10 kwietnia 2019 r. w P. rejonu n., ręką, w której trzymał wkrętkarkę akumulatorową uderzył w głowę D. G.1. powodując stłuczenie jego głowy z raną tłuczoną, co naruszyło czynności narządów jego ciała na okres poniżej 7 dni, tj. występku z art. 157 § 2 k.k. - i za to wymierzył mu karę grzywny w rozmiarze 100 stawek dziennych po 10 złotych każda; na mocy art. 46 § 1 k.k. zasądził od oskarżonego B. G. na rzecz pokrzywdzonego D. G.1. kwotę 1.000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

2/ D. G. uznał za winnego tego, że w dniu 10 kwietnia 2019 r. w P. rejonu n., uderzył drewnianą listwą D. G.2. powodując tym stłuczenie klatki piersiowej po stronie lewej, stłuczenie barku lewego i palca V ręki lewej, co naruszyło czynności narządów jego ciała na okres poniżej 7 dni, tj. występku z art. 157 § 2 k.k. - i za to wymierzył mu karę grzywny w rozmiarze 70 stawek dziennych po 10 złotych każda; na mocy art. 46 § 1 k.k. zasądził od oskarżonego D. G. na rzecz pokrzywdzonego D. G.2. kwotę 1.000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Wyrok zawiera także rozstrzygnięcia w zakresie zwrotu przez oskarżonych na rzecz oskarżycieli prywatnych kosztów ustanowienia w sprawie pełnomocnika oraz poniesionych przez nich kosztów procesu, nadto co do kosztów sądowych i opłaty.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonych, który na podstawie art. 438 pkt 2 – 4 k.p.k. zarzucił:

1/ obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów polegającej na:

- nienależytej ocenie zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności oceny winy i społecznej szkodliwości czynu, co skutkowało wydaniem wobec oskarżonych B. G. i D. G. wyroku skazującego, podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonych dowodów w sprawie oparta na zasadach logicznego rozumowania oraz wskazaniach wiedzy i doświadczenia życiowego powinna prowadzić do wydania wyroku uniewinniającego;
- pominięciu okoliczności, że do zdarzenia w dniu 10 kwietnia 2019 r. doszło w wyniku agresywnego zachowania D. G.1. i D. G.2. wobec B. G. i jego rodziny;

- nieprzyjęciu, iż oskarżony D. G. działał w obronie koniecznej ratując swojego ojca B. G. , uniemożliwiając dotkliwe pobicie go przez D. G.1. i B. G.2.;
- pominięciu, że D. G.1. i D. G.2. pobili B. G. ;
- zasądzeniu od oskarżonych B. G. i D. G. na rzecz pokrzywdzonych B. G.2. i D. G.1. zadośćuczynienia w kwocie po 1.000 zł od każdego z nich, bez uwzględnienia z całkowitym pominięciem zachowania D. G.1. i D. G.2. względem oskarżonych, którzy bronili się na własnej posesji.

2/ błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia, polegający na:

- przyjęciu, że oskarżony B. G. w dniu 10 kwietnia 2019 r. ręką, w której trzymał wkrętkę akumulatorową uderzył w głowę D. G.1. powodując stłuczenie jego głowy z raną tłuczoną, co naruszyło czynność narządów jego ciała na okres poniżej 7 dni, podczas gdy w świetle zeznań świadków oraz oskarżonego działał on w obronie koniecznej będąc ofiarą pobicia przez oskarżycieli;
- przyjęciu, że oskarżony D. G. w dniu 10 kwietnia 2019 r. uderzył drewnianą listwą D. G.2. powodując tym stłuczenie klatki piersiowej po stronie lewej, stłuczenie barku lewego i palca V ręki lewej, co naruszyło czynności narządów jego ciała na okres poniżej 7 dni, podczas gdy oskarżony, jak wynika z zeznań świadków, działał w obronie koniecznej swojego ojca B. G. , będąc ofiarą pobicia przez D. G.1. i B. G.2.;
- przyjęciu, że do zdarzenia doszło na spornym terenie, podczas gdy jest to bezspornie nieruchomości należące do B. G. ;
- przyjęciu, że oskarżony B. G. przykręcił drzwi suszarni przed dokonaniem pobicia go przez D. G.1. i D. G.2., podczas gdy sytuacja ta miała miejsce po zdarzeniu, którego powodem było naganne i agresywne zachowanie D. G.1. i D. G.2. wobec B. G. .

3/ rażącą niewspółmierność kary i orzeczonej wysokości grzywny w stosunku do stopnia winy i okoliczności sprawy.

W konkluzji obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonych B. G. i D. G. od zarzucanych im czynów, ewentualnie uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Nowym Targu.

Po rozpoznaniu tej apelacji Sąd Okręgowy w N. wyrokiem z dnia 9 marca 2023 r., w sprawie II Ka 316/22, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że przyjmując, iż oskarżeni działali w ramach obrony koniecznej w ujęciu art. 25 § 1 k.k., uniewinnił oskarżonych B. G. i D. G. od popełnienia przypisanych im czynów, a kosztami postępowania obciążył oskarżycieli prywatnych.

Kasacje (w jednym piśmie procesowym) od wyroku Sądu odwoławczego wniosła pełnomocnik oskarżycieli prywatnych – adwokat P. D., która na zasadzie art. 523 § 1 k.p.k. zarzuciła rażące naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a to:

1) art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez przeprowadzenie wadliwej, nieprawidłowej, dowolnej i wybiórczej kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku Sądu I instancji, wyrażającej się w przekroczeniu dyrektyw swobody sędziowskiej przy ocenie zebranych dowodów i dokonaniu w ramach kontroli instancyjnej całkowicie odmiennej, a jednocześnie arbitralnej, dowolnej, fragmentarycznej, wybiórczej, jednostronnej i pozbawionej obiektywizmu oceny zgromadzonych dowodów, bez wzajemnego ich powiązania, ale podporządkowanej w całości jednostronnej wersji wydarzeń przedstawionej w apelacji obrońcy oskarżonych, w oderwaniu od całokształtu materiału dowodowego zebranego w niniejszej sprawie i w sprawie równoległej o sygn. akt II K 1204/19, ponadto wyprowadzaniu z dowodów wniosków z nich niewynikających, dopasowywaniu dowodów do przyjętego przez Sąd założenia, przy pomijaniu dowodów oraz okoliczności przeciwnych, uwypuklaniu rzekomych rozbieżności w zeznaniach oskarżycieli prywatnych, przy pominięciu sprzeczności, rozbieżności i braku logiki w wersji prezentowanej przez oskarżonych i członków ich rodziny, co w konsekwencji skutkowało wydaniem orzeczenia odmiennie co do istoty sprawy, bez podania przekonujących przesłanek, jak też bez odniesienia się do wszystkich istotnych okoliczności i dowodów zgromadzonych w sprawie, mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, przy ograniczeniu uzasadnienia do powielenia - w całym zakresie dokonanej zmiany - do argumentacji podniesionej w uwzględnionej apelacji oraz koncentrowaniu się - w oderwaniu od pozostałego materiału dowodowego - na wykazywaniu okoliczności mających świadczyć o tym, że oskarżeni nie popełnili

zarzucanych im czynów i działali w obronie koniecznej, co rażąco odbiega od wymogów rzetelnej kontroli instancyjnej i należytej oceny dowodów, a które to naruszenie prawa jest rażące i ma niewątpliwie istotny wpływ na treść skarżonego orzeczenia, skutkowało bowiem radykalnie odmiennym orzeczeniem co do istoty sprawy, opartym na dowolnych i błędnych ustaleniach faktycznych, a co za tym idzie bezpodstawnym uniewinnieniem oskarżonych od przypisanych im czynów;

2) art. 437 § 2 k.p.k. polegające na nieuprawnionym w świetle okoliczności sprawy dokonaniu przez Sąd Odwoławczy radykalnej zmiany wyroku Sądu I instancji i orzeczeniu odmiennie co do istoty sprawy, tj. uniewinnieniu oskarżonych od zarzucanych im czynów, w sytuacji, gdy zebrane dowody nie dawały podstaw do wydania takiego rozstrzygnięcia przez Sąd II instancji, a Sąd Odwoławczy nie uwzględnił całokształtu zebranego materiału dowodowego ujawnionego w toku postępowania, nie dokonał kompleksowej oceny dowodów, przeprowadzonej z poszanowaniem zasady wyrażonej w art. 7 k.p.k., ale ocenił dowody w sposób jednostronny, wybiórczy, fragmentaryczny, dowolny i pozbawiony obiektywizmu, wreszcie nie uzasadnił należycie swojego stanowiska, pomijając szereg dowodów oraz okoliczności mających znaczenie dla wyniku sprawy, czyniąc własne dowolne ustalenia faktyczne, które to naruszenie prawa jest rażące i ma niewątpliwie istotny wpływ na treść skarżonego orzeczenia, skutkowało bowiem rażącym naruszeniem gwarancji procesowych oskarżycieli prywatnych, w tym zasady bezpośredniości oraz zasady dwuinstancyjności, pozbawiając oskarżycieli prywatnych możliwości zakwestionowania radykalnie odmiennej wersji przyjętej przez Sąd II instancji w drodze zwyczajnych środków zaskarżenia;

3) art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. przez wydanie zaskarżonego wyroku przez sąd nienależycie obsadzony, albowiem sędzia orzekająca jednoosobowo w sprawie odwoławczej została powołana do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w N. na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 roku o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, a nadto zachodzą okoliczności, które mogą budzić wątpliwości co do możliwości zachowania standardów bezstronności i niezawisłości, co skutkuje zaistnieniem w sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej.

W konkluzji pełnomocnik wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w N. do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację obrońca B. G. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacje okazały się bezzasadne i to w stopniu oczywistym, o jakim mowa w art. 535 § 3 k.p.k. Analiza zarzutów kasacyjnych nie wykazała, by w sprawie doszło do rażącego naruszenia prawa, o którym mowa w art. 523 § 1 k.p.k., a tym bardziej w zakresie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. W tej sytuacji skargi podlegały oddaleniu, zaś Sąd Najwyższy z uwagi na treść art. 535 § 3 k.p.k. był zwolniony od sporządzenia uzasadnienia swego postanowienia wydanego na rozprawie.

Nie ulega jednak wątpliwości, że brak wymogu sporządzenia uzasadnienia sformułowany w art. 535 § 3 k.p.k., nie oznacza ustawowego zakazu jego sporządzenia. Pisemne motywy rozstrzygnięcia mogą być sporządzone w razie podjęcia takiej decyzji przez sąd, pomimo uznania kasacji za oczywiście bezzasadną. W przedmiotowej sprawie Sąd Najwyższy uznał, że celowym jest sporządzenie takiego uzasadnienia w zakresie odnoszącym się do zarzutu nienależytej obsady Sądu odwoławczego z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. z uwagi na jego charakter i znaczenie. W tej sytuacji odstąpiono od sporządzenia uzasadnienia w części związanej z pozostałymi zarzutami podniesionymi w kasacjach z uwagi zarówno na ich oczywistą bezzasadność, jak i rzetelne i wyczerpujące uzasadnienie przez Sąd odwoławczy swego stanowiska w pisemnych motywach wyroku.

Należało stwierdzić, że nie doszło do naruszenia prawa procesowego w postaci art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez udział w składzie orzekającym Sądu odwoławczego - sędziego Sądu Okręgowego w N. X.Y., powołanej w wyniku procedury przeprowadzonej przed Krajową Radą Sądownictwa, której skład ukształtowano w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw. Błędnie bowiem pełnomocnik oskarżycieli prywatnych przyjmuje, że każda uchwała nominacyjna podejmowana przez Krajową Radę Sądownictwa w stosunku do konkretnego sędziego, wraz z konkretnymi okolicznościami jej wydania w

indywidualnej sprawie, rodzi uzasadnioną wątpliwość, iż sędzia taki jest zależny od władzy wykonawczej, co w konsekwencji podważa jego bezstronność i niezależność w danej sprawie, którą prowadzi.

Kwestia ta została już w sposób wiążący wyjaśniona – zarówno w uchwale pełnego składu Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. (BSA I-4110-1/20, OSNKW 2020, z. 2, poz. 7), jak i przyjętym na jej podstawie orzecznictwie Sądu Najwyższego. W uchwale tej stwierdzono, między innymi: „Nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. (...) zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (...), jeżeli wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności” (teza 2 uchwały).

W uzasadnieniu uchwały Sąd Najwyższy stwierdził – „Oceniając zasadność wątpliwości co do bezstronności sędziego, sąd bierze pod uwagę wszelkie okoliczności, które mogą mieć wpływ na jej zachowanie. Mogą one obejmować powiązanie sędziego ze stronami sporu, okoliczności świadczące o uzależnieniu sędziego od określonych podmiotów zewnętrznych, w tym innych organów państwa czy partii politycznych. Znaczenie może mieć przy tym sposób uzyskania określonych profitów lub awansów przez sędziego”.

Nie jest możliwe podważanie kompetencji sędziego do udziału w wydaniu orzeczenia wyłącznie na podstawie samego zaistnienia w obrocie prawnym przedmiotowej uchwały trzech połączonych Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., bez wykazania konkretnych wątpliwości. Zarzut dotyczący takich wątpliwości należy bowiem konstruować *in concreto*: sformułować konkretne zarzuty, a także wykazać lub chociażby uprawdopodobnić okoliczności wskazujące na brak bezstronności lub niezawisłości sędziego w znaczeniu, jakie zostało przyjęte w wyroku TSUE z dnia 19 listopada 2019 r. (C-585/18, C-624/18 i C-

625/18) oraz w powyższej uchwale Sądu Najwyższego, jako wskazujące na to, że dochodzić może do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu w/w aktów prawnych.

W uchwale siedmiu sędziów Sądu Najwyższego Izby Karnej z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22 (OSNK 2022, z. 6, poz. 22), podkreślono ponownie, że:

„1. Krajowa Rada Sądownictwa ukształtowana w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3) nie jest organem tożsamym z organem konstytucyjnym, którego skład i sposób wyłaniania reguluje Konstytucja RP, w szczególności w art. 187 ust.1;

„2. brak podstaw do przyjęcia *a priori*, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Taka sytuacja zachodzi jedynie w stosunku do sędziów Sądu Najwyższego, którzy otrzymali nominacje w takich warunkach”.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy podkreślić, że sam fakt, iż wydająca zaskarżony kasacją wyrok Sędzia Sądu drugiej instancji X.Y. uzyskała nominację na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w N. na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, nie stanowił automatycznie o zaistnieniu przesłanki z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Pomimo wskazanych w kasacji wątpliwości nie można uznać, że przeprowadzony w sprawie test bezstronności sędziego, z uwagi na wskazane w kasacji uwarunkowania dotyczące sędzi X.Y., związane z przebiegiem postępowania konkursowego przed neo-KRS, wypadł dla Sądu Okręgowego w N. - orzekającego z Jej udziałem w składzie jednoosobowym - negatywnie.

Przeprowadzając test niezależności i bezstronności sądu w kontekście ewentualnego zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., należy mieć na względzie szereg okoliczności. Oprócz wadliwości samego procesu nominacyjnego sędziego, istotną rolę w tej ocenie powinny odgrywać m.in.:

równoczesność (lub zbliżony czas) uruchomienia drogi awansowej z objęciem ważnego stanowiska w administracji sądowej w drodze arbitralnej decyzji Ministra Sprawiedliwości, jednoznacznie negatywna opinia zgromadzenia ogólnego sędziów, porównanie osiągnięć zawodowych kandydata z doświadczeniem zawodowym i poparciem środowiska dla kontrkandydatów, fakt uzyskania nominacji na stanowiska funkcyjne pozostające w dyskrecyjnej kompetencji władzy politycznej, udział w pracach gremiów powiązanych z władzą polityczną, wykonywanie określonych zadań lub funkcji na podstawie arbitralnych decyzji władzy politycznej, co obejmuje również delegacje ministerialne, zatrudnienie w jednostkach bezpośrednio podporządkowanych władzy politycznej, charakter sprawy, do której rozstrzygnięcia ukształtowano dany skład sądu, a także działalność publiczna i wypowiedzi sędziego wykraczające poza gwarantowane przez Konstytucję ramy udziału w debacie publicznej, a wskazujące na zaangażowanie w realizację określonych celów politycznych władzy wykonawczej (*por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 2024 r., II KK 506/23, LEX nr 3692838*).

Pani X.Y. z dniem 2 listopada 2005 r. została mianowana referendarzem sądowym w Sądzie Rejonowym w Nowym Targu. Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 9 października 2009 r. została powołana do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w N., w którym orzekała w wydziale grodzkim, a następnie w wydziale karnym. W 2013 r. ukończyła studia podyplomowe w zakresie prawa karnego materialnego i procesowego, a w 2014 r. studia podyplomowe w zakresie retoryki i kreowania wizerunku prawników. Od 1 marca 2017 r. była delegowana przez Ministra Sprawiedliwości do pełnienia czynności sędziego w Sądzie Okręgowym w N., gdzie orzekała w Wydziale Karnym. Systematycznie uczestniczyła w szkoleniach, zorganizowanych przez Sąd Okręgowy w N. oraz Krajową Szkołę Sądownictwa i Prokuratury. Prowadziła też szkolenie na temat: „Wszczęcie postępowania wobec cudzoziemca w sprawie o wykroczenia związane z nielegalnym zatrudnieniem lub prowadzeniem działalności gospodarczej”.

Na dwa wolne stanowiska sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w N. zgłosili się: X.Z. - sędzia Sądu Rejonowego w Limanowej, X.Y.- sędzia Sądu

Rejonowego w N. oraz Y.Y. - sędzia Sądu Rejonowego w N.. Ocenę kwalifikacji Pani X.Y. w związku z ubieganiem się o stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w N., sporządził Pan T.K. - sędzia Sądu Okręgowego w Tarnowie, który podkreślił Jej wysokie kwalifikacje i wiedzę prawniczą.

Z protokołu posiedzenia plenarnego KRS nr [...] wynika, że podczas głosowania na Kolegium Sądu Apelacyjnego w Krakowie uzyskała opinię pozytywną. Natomiast podczas głosowania na Zgromadzeniu Przedstawicieli Sędziów Apelacji Krakowskiej sędzia otrzymała 55 głosów „za” oraz 18 „przeciw”. W czasie głosowania w KRS otrzymała 16 głosów „za” – najwięcej z 3 kandydatów, przy jednym głosie „wstrzymującym się” i bez głosów „przeciw”. Z kolei członkowie zespołu Krajowej Rady Sądownictwa na Panią X.Y. oddali 1 głos „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 2 głosach „wstrzymujących się”. Jedyny kandydat, który rekomendacji KRS nie otrzymał, to sędzia Y.Y., chociaż on uzyskał rekomendację zespołu. Powody podjęcia tej decyzji wynikają jasno z uchwały KRS nr [...]. Szczegółowo poddano analizie poszczególne elementy pracy zawodowej i kryteria oceny trzech kandydatów. Sędzia X.Y. miała wyższy współczynnik stabilności orzecznictwa (2,1% orzeczeń uchylonych, w stosunku do 4,4% dla Y.Y.). Sama ta okoliczność, że rekomendacja trzyosobowego zespołu KRS nie została uwzględniona przez plenum KRS nie oznacza, że istnieją zastrzeżenia co do bezstronności przeprowadzonej procedury nominacyjnej. W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa wszystkie osoby biorące udział w tym konkursie spełniały wymagania stawiane kandydatom ubiegającym się o powołanie na stanowisko sędziego sądu okręgowego. KRS miała bowiem na uwadze i ten fakt, że Pan X.Z. posiadał najdłuższy staż orzeczniczy, zaś Pani X.Y. największe doświadczenie karnistyczne, nadto dwa wolne stanowiska sędziowskie przewidziane były do wydziałów karnego i cywilnego. W tej sytuacji, uwzględniając i tę okoliczność, że sędzia Y.Y. orzekał w Wydziale Cywilnym, w ocenie KRS, to sędzia X.Y. i sędzia X.Z. w „najwyższym stopniu wypełniają kryteria wyboru, do których należą przede wszystkim uzyskane przez nich oceny kwalifikacji oraz posiadane doświadczenie zawodowe”.

Analiza uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 14 lutego 2019 r., nr [...], w ramach której rekomendowano kandydaturę Pani X.Y. na stanowisko sędziego

Sądu Okręgowego w N. prowadzi do wniosku, że procedura ta nie budzi żadnych wątpliwości co do jej transparentności.

Sąd Najwyższy nie stwierdził również z urzędu, aby sędzia X.Y. pełniła funkcje zależne od dyskrejonalnej decyzji Ministra Sprawiedliwości. Nie ustalono również, aby pełniła ona określone funkcje w związku z postępowaniami dyscyplinarnymi sędziów. Nie stwierdzono także, aby występowała jako przedstawiciel Ministra Sprawiedliwości w różnego rodzaju komisjach lub aby podejmowała jakiekolwiek aktywności wiążące się ze współpracą z Ministrem Sprawiedliwości i wynikającą z niej dodatkową gratyfikacją finansową. Nie odnotowano także Jej wypowiedzi udzielanych w przestrzeni publicznej, które stanowiłyby jawny głos poparcia dla kwestionowanych w orzecznictwie krajowym i międzynarodowym tzw. reform wymiaru sprawiedliwości.

Wypada też zwrócić uwagę, że w toku postępowania odwoławczego ani oskarżyciele prywatni, ani ich pełnomocnik nie zgłaszali żadnych zastrzeżeń co do bezstronności i niezawisłości tego sądu wynikających z uczestnictwa w rozprawie SSO X.Y.

Z powyższych względów, nie dopatrując się w przedmiotowej sprawie zaistnienia którejkolwiek z wymienionych w treści art. 439 k.p.k. bezwzględnych przyczyn odwoławczych ani innej rażącej obrazy prawa mogącej mieć istotny wpływ na treść orzeczenia Sądu II instancji, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 535 § 3 k.p.k., zdecydował o oddaleniu kasacji pełnomocnika, jako oczywiście bezzasadnej.

Na podstawie art. 632 ust. 1 k.p.k. i art. 636 § 1 i § 3 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k. kosztami procesu za postępowanie kasacyjne obciążono oskarżycieli prywatnych w częściach równych.

[J.J.]

Zbigniew Puskarski Tomasz Artymiuk Andrzej Stępka